
LA PAU,
UNA TASCA
PERMANENT

XXI PREMI SOLIDARITAT XAVIER FÀBREGA

OBRES GUANYADORES

Primers premis

Juny 2024

DIBUIX

Categoria 1 (3r-4t Prim.)		
	1r. Premi	Carla Sanjust Torres
	2n. Premi	Xavier Prades Muntané
	3r. Premi	Sofía Carbonell Hernández
Categoria 2 (5è-6è Prim.)		
	1r. Premi	Martina Wong Arnal
	2n. Premi	Cesc Rodiera Martín
	3r. Premi	Ismaïl Addoul Ceferino
Categoria 3 (1r, 2n i 3r ESO)		
	1r. Premi	David Fontané Quesada
	2n. Premi	Paula Rodríguez
	3r. Premi	Paula Pérez Cuervo

NARRACIÓ

Categoria 1 (3r-4r Prim.)			Títol de l'obra
	1r. Premi	Lluc Bosch Tena	La pau que entreguen les escoles
	2n. Premi	Marco Alvez Lasserre	Deixem-lo estar
	3r. Premi	Pol Gorina Tendero	La petxina i el tauró
Categoria 2 (5è-6è Prim.)			
	1r. Premi	Esteve Farràs Arimany	Cinquanta-sis, quina barbaritat!
	2n. Premi	Jazz Soler Jiménez	La pomera de la pau
	3r. Premi	Luard Soler Mateo	El carrer de la pau
Categoria 3 (1r, 2n i 3r ESO)			
	1r. Premi	Maria Gallego Roura	La meva història
	2n. Premi	Pablo Agüero Delahaye	El regal inesperat
Categ. 4 (4t ESO, Bat. i CF)			
	1r. Premi	Queralt Godó Jiménez	On ha anat la pau?
Categoria 5 (Adults)			
	1r. Premi	Josep Maria Soler Riera	Sota meu tan sols hi ha aigua

FOTOGRAFIA

			Títol de l'obra
Fotografia	1r. Premi	Carla Cobo Ruiz	La pau amenaçada

DIBUIX

CATEGORIA 1

1r premi - Carla Sanjust Torres

CATEGORIA 2

1r premi - Martina Wong Arnal

CATEGORIA 3

1r premi - David Fontané Quesada

FOTOGRAFIA

“La pau amenaçada”
1r premi - Carla Cobo Ruíz

ELS ALTRES PREMIATS DE DIBUIX

Categoria 1
2n Premi - Xavier Prades Muntané

Categoria 1
3r Premi - Sofia Carbonell Hernández

Categoria 2
2n Premi - Cesc Rodiera Martín

Categoria 2
3r Premi - Ismaïl Addoul Ceferino

Categoria 3
2n Premi - Paula Rodríguez

Categoria 3
3r Premi. Paula Pérez Cuervo

NARRACIÓ

CATEGORIA 1, 1r premi - Lluç Bosch Tena

La pau que entreguen les escoles

Desde fa molt de temps els humans s'han barallat.

Una part de les persones hem intentat que les guerres s'acabin però, quan una acaba sempre en comença una altra.

Sempre hi ha hagut idees per intentar posar pau al món com L.O.N.U. Però el que "realment" ajuda és el treball que es fa a les escoles. En les escoles ens ensenyen a respectar els altres i a valorar com ens diferenciem dels demés, estimant les nostres diferències. I si a vegades ens trobem amb un conflicte o un problema, hem après que la solució sempre és parlar per arribar a un acord i respectar-nos sense barallar-nos. Hem après com el que ens fa diferents ens ensenya nous punts de vista i ens ensenya a enriquir-nos de coneixement correcte

Tenim l'esperança que els nous joves que estàn estudiant, quan siguem adults farem les coses diferents, escoltarem els nostres països veïns i entendrem els seus "problemes" com ells esperen que entenguin els nostres "problemes" Tots serem molt més feliços ens despertarem i direm << que bé que haguem acabat amb les guerres >>. Estarem tots molt més tranquils ja que no ens haurem de preocupar de "dormir infinitament" per una tonteria tant gran.

Fi

CATEGORIA 2, 1r premi - Esteve Farràs Arimany

Cinquanta-sis, quina barbaritat!

Cinquanta-sis. Els números sempre són freds. Poden semblar pocs per a algunes coses... Per exemple si parlem d'euros. Ara bé, si parlem de l'edat d'una persona, ja en són bastants. I si et dic que són les guerres que hi ha actualment en el món?

A mi em sembla una barbaritat per quedar perplex. I des de que ho vaig buscar a les xarxes, en el meu cap retumba el perquè? Només he trobat dues explicacions possibles: l'egoisme i l'avarícia del poder.

Nosaltres tenim molta de viure en països civilitzats que veiem les imatges com si fossin videojocs. Països en continuat conflicte, sang i dolor per tot arreu... I com és que de tantes guerres que hi ha al món només en mostren dues?

La humanitat ha de fer un crit unànim: El lema d'aquest crit hauria de ser, fora els dictadors, les armes i les maldats! Volem Pau, visca la Pau!

** Hem conservat la ortografia original dels autors*

CATEGORIA 3, 1r premi - Maria Gallego Roura

La meva història:

Hola! Soc la Mila, una jove ucraïnesa de quinze anys. Tinc dues germanes, de vuit i cinc. He crescut envoltada d'amor i felicitat, sempre he sigut una nena feliç i riallera, els meus pares sempre m'han donat el que han pogut i he crescut amb uns valors familiars molt arrelats.

Fins que el 2022, va esclatar la primera bomba que anunciava la fi deis meus somriures. Aquell dia estava a l'escola a la classe de música, just en aquell moment vaig sentir l'alarma d'incendis, tothom va arrencar a córrer cap a fora. Un quart d'hora després vaig començar a veure ple de pares venint corrents a buscar-nos, fins que al final vaig veure als meus, tota feliç sense saber el que m'esperava.

A l'arribar a casa, els meus pares ens van explicar que passava; i és que una tenebrosa guerra començava a esclatar.

Aquell dia vaig començar un confinament a casa fins que les autoritats, al veure que no millorava, ens van enviar a un subterrani protegit de les bombes.

A l'arribar, ja em vaig fer amiga de dos germans, en Markus i l'Ana, pensant que no hi estaríem gaire temps. Vaig començar a anar amb ells a la petita escola que van organitzar al subterrani, amb un professor que també estava confinat.

Però els dies es feien cada cop més llargs i jo ja començava a perdre la nació del temps. Cada nit, m'asseia per escoltar les fortes bombes que queien sense pietat contra el meu país. Una nit vaig començar a traçar diversos plans, perquè jo no volia ser només una espectadora d'aquella terrible guerra, jo també volia ser una arquitecta de la pau. Amb enginy i determinació, vaig formular el pla definitiu.

Amb el poc internet de que disposava, vaig començar a escriure petits fragments descrivint aquella dura realitat i els vaig enviar als diaris més importants d'Ucraïna. Cada matí ens donaven el diari perquè, coma mínim, el temps passés més ràpid. Aquell curt moment en què podia llegir-lo, mirava sempre si els meus relats els havien posat, però no hi eren mai. Jo mai vaig decaure i cada nit n'escrivia un per després entregar-los cada dimecres, l'únic dia en què podia entregar-les. Van passar quatre mesos i els meus relats encara no es publicaven.

Fins que un dia estava llegint desil·lusionada el diari, esperant-me el de sempre, però aquell dia un deis meus fragments estava imprès en aquell diari i firmat amb el meu nom. Sense pensar-m'ho dues vegades vaig arrencar-lo per penjar-lo en el meu tros de paret. A partir d'aquell dia vaig començar a escriure amb més il·lusió que mai, fins que tots aquells fragments es van convertir en una petita manifestació, cal dir que en Markus i l'Ana sempre em van donar suport.

La meua valentia i visió van atreure l'atenció d'altres joves, que es van unir a la petita manifestació deis diaris, promovent l'escriptura als més menuts.

Jo sabia que la pau no arribaria de la nit al dia, per sabia que cada petit avanç m'impulsava a continuar endavant. Amb el temps, el meu moviment va guanyar força i suport, fins que els meus relats es van fer famosos a escala mundial.

Un any després, em va tocar el torn de veure la llum del sol. El meu pare estava al capdavant de l'exèrcit i la meva mare va guanyar alguns diners fent pa a dintre del subterrani mentre esperàvem el torn per poder marxar a un país més segur, ja que hi havia una llarga cua de gent que també hi volia anar.

Fins que l'esperat dia va arribar. Un bon matí en Ganna, el policia que estava a l'entrada ens va entregar l'esperat sobre on ens deia que la nostra propera casa estava a Espanya, exactament a un lloc que responia al nom de Girona, un lloc que segons molts viatgers era una petita i modesta ciutat al nord-est d'aquell petit país. Després de 33 hores de llarg i cansat viatge, vam arribar al que seria la nostra nova llar. Quan vam arribar a terres catalanes, ens van rebre amb gran afecte i ens van entregar les claus de la nostra nova casa. A l'obrir la porta, estava emocionada d'obrir una nova etapa a la meua vida. L'endemà vaig trobar ple de periodistes, preguntant-me pels meus relats, jo vaig respondre que continuaria fent-ne. Vaig començar a anar a una escola real, aprenent un nou idioma, el català, una llengua molt rica que a mi em va agradar només d'escoltar-la i vaig començar a fer els meus relats amb aquell preciós idioma. Fins que un dia, en Pau, el professor de llengua catalana em va animar a ajuntar tots els relats que havia fet al llarg del primer any de guerra i construir amb tot aquell material un llibre. Quan el vaig acabar, el professor em va proposar vendre'l en un dia molt important a l'escola, un dia en què les noies regalaven llibres i els nois, roses. Jo vaig acceptar perquè la causa de la venda era bona i és que els diners que guanyés amb el meu llibre els donaria als alumnes de segon de batxillerat perquè poguessin anar al viatge de fi de curs.

Va arribar el dia de la venda del meu llibre i tothom el volia, fins que no va quedar ni un exemplar, vaig recaptar 284 € en total. Quan vaig anar a entregar-los als alumnes de segon de batxillerat em van suggerir anar amb ells, ja que els vaig ajudar amb les últimes monedes jo vaig acceptar emocionada.

A l'acabar l'estiu, vaig rebre la notícia què el meu llibre s'havia venut arreu del món i vaig rebre una gran quantitat de diners. El que vaig fer amb ells va ser gastar-los en comprar un bitllet d'avió pel meu pare, perquè pogués venir a Girona.

Finalment, després d'anys de lluita i sacrifici, la pau es va fer realitat al meu país. El conflicte que havia entenebrat la meua terra durant tant de temps va arribar al seu fi i vaig ser celebrada com una heroïna mundial, a l'escriure relats d'aquella dura realitat.

CATEGORIA 4, 1r premi - Queralt Godó Jiménez

On ha anat la pau?

Tots els països discuteixen, la pau penja d'un fil molt prim, queda molt poc per al que tothom sap que passarà. Les notícies expliquen el que les fabriques comencen a produir: armes, bombes, bales. Una cursa d'armament s'està duent a terme.

Avui, enmig de la nit, cau la primera bomba, ja s'ha iniciat. Corro ràpidament cap a l'habitació dels meus pares. El cor em va a mil per hora. Ells m'abracen ben fort, saben que ja no es pot fer res. No acabo de ser conscient de la conseqüència d'aquella primera explosió: els meus dotze anys de vida no m'ho permeten. Una sensació estranya m'omple el cos, què serà? Temor, incertesa, angoixa, tristesa?

La situació no millora, ja portem una setmana de conflicte i res no ha canviat. El soroll de les bombes segueix dominant la ciutat i a les cases hi ha més silenci que mai. El carrer està buit, ni ciutadans ni soldats, s'estan acostant, queda poc perquè arribin. Les detonacions van augmentant d'intensitat.

Portem un mes tancats i l'exercit ha envaït la ciutat, incloent on vivim els meus pares i jo. Les reserves es comencen a acabar. Només hi ha una possibilitat, marxar de casa, encara que haurem d'esquivar bombes i bales, si volem sortir vius. Què farem? La por s'apodera de mi.

Marxem de casa, si no la pròpia guerra se'ns emportava. Hem de fugir. Ho organitzem tot, però res ens pot preparar per al que viurem. Sortim ràpidament del que ha estat fins ara la nostra llar i observem la situació. La desolació i la mort ens envolta. Què li ha passat a la pau? On s'ha amagat? Qui ha convertit l'ésser humà en el causant de tant de sofriment? Correm sense parar, hem d'arribar a l'hospital on hi ha refugiada la gent que també vol escapar d'aquest terror. Mentre ens afanyem sentim un crit d'una veu esquinçada que em fa trobar-me de cares amb la realitat. Em quedo en shock, immòbil, a punt de plorar. Els meus pares em criden i he de continuar. Ja no tornaré a ser la mateixa. On ha marxat la meva infantesa?

Hem arribat a l'hospital i ja és de nit. Hi ha molta gent, gent sense recursos que vol escapar, gent sense diners que ja no pot viure de cap manera i gent sense esperança que ja sap que no es podrà salvar. Estirada a terra intento dormir: no puc. La situació em supera i em poso a pensar. És just que m'hagi tocat viure això? És just que hagi de tenir la mort tan a prop? No, cap nena de la meva edat ni de qualsevol altra es mereix això, aquest patiment, aquest temor, haver de lluitar per la vida d'un mateix i la dels éssers estimats. Intento evadir-me dels meus propis pensaments ja que sé que no em portaran enlloc. Siusplau que torni la pau i que faci d'aquesta guerra la fi.

Hem de tornar a moure'ns, les explosions comencen a arribar a l'hospital i la petita seguretat que teníem comença a esvair-se. El següent punt al qual hem d'arribar és la costa. Diuen que hi ha unes barques amb les quals la gent s'endinsa al mar per arribar a un altre país. Aquesta és la nostra única esperança així que hi hem d'arribar sí o sí. Tornem a recollir les poques coses que portem amb nosaltres i tornem a tocar la guerra. Comencem a fer camí, correm el més ràpid que les nostres cames ens permeten. Entre bombes que exploten per tots costats i fa que no sentim res. No podem comunicar-nos: és un silenci absolut el que ara escolten les meves orelles.

Ja hem arribat a la costa i les explosions sembla que queden enrere. Durant unes hores volem pensar que estem fent de perill. Les cames em fan molt de mal, no sé ni quants quilòmetres he caminat. Necessito dormir. La mare m'acaronava i em quedo entre els seus braços, el pare es posa al meu costat i també m'abraça ben fort. Em sento segura, protegida, amb ells no sento dolor. Per unes hores aconseguixo dormir. Somio que visc en un món en pau, sense guerres ni dolor. Un món com en el que havia viscut fins que va començar tot això.

Avui mateix marxem amb les barques. Tres fan camí cap a l'horitzó. No sabem què ens trobarem, no sabem ni si arribarem vius, no tenim la certesa de res del que passarà. És un camí que ens pot portar directe a la mort o la salvació. Pugem i comencem a remar. Un mínim d'esperança neix dins el meu cor, la petita innocència que em queda m'ho permet. Cap a un país desconegut, cap a terra, cap on sigui que no hi hagi guerra.

Ja fa trenta anys que vaig arribar aquí amb unes barques que per sort no es van enfonsar. Els meus pares van emprendre el viatge amb mi, encara que només la meua mare i jo vam sortir vius. La guerra m'ho va arrabassar tot. La meua infància, les persones que he estimat, la meua llar, la meua ciutat i gairebé em va arrabassar la meua pròpia vida. Dono gràcies per la sort que vaig tenir de poder fugir, dono gràcies a una sort que no gaires van tenir. I la pau no va arribar fins molts anys després per uns tractats entre països. S'havien destruït ciutats i poblacions per decisions de polítics i exèrcits. Tenim el poble la culpa de la guerra? És just que patim aquest sofriment? La veritat és que no.

Ningú no es mereix passar pel que he hagut de passar jo i no penso permetre que la guerra s'emporti més vides. Per això soc aquí i hi treballa cada dia, perquè vull preservar la pau. Lluitar per posar fi als conflictes i perquè cap guerra s'endugui la infància i la innocència de cap altre infant.

CATEGORIA 5, 1r premi - Josep Maria Soler Riera

Sota meu tan sols hi ha aigua

Els primers rajos de sol comencen a estripar i a filtrar-se a través deis núvols amb un esclat daurat. La humitat, encara en suspens, forma petites gemmes que cauen en silenci com a animes que retornen a la terra pintant un quadre celestial amb colors que ja teníem oblidats. Un cop passat llamp i tro, el blau lentament, s'allibera de l'abraçada grisenc de la tempesta, deixant al seu pas un silenci tan sols tacat d'una lleu brisa i una aigua llisa, que aviat s'ha d'eixugar o, almenys això m'han dit.

Tantes hores de trajecte, fa que els pensaments es deslliguin del seu fil conductor, saltant d'una idea a una altra, de cada una tastant-ne les vores. Valdria més estar més concentrada en complir el meu deure.

No entenc molt bé per què he estat jo l'escollida, tot i que tampoc em pertoca a mi posar-ho en dubte, però, sincerament, de totes les alternatives possibles, no semblo l'opció més idònia vistes les circumstàncies.

Per mi un ocell marí, hauria estat una millar tria, per veure-se-les amb tanta aigua. Una au impermeable, comuna gavina, que en comptes de volar, sembla que dansa entre el cel i l'oceà, un espectacle de pura elegància i destresa, capaç d'aprofitar cada corrent d'aire i planejar com una vela esmolada que talla el vent i el firmament. Mentre que jo pobre de mi, sembla que vagi a batzegades, lluitant per mantenir-me a l'aire, amb moviments incerts i erràtics i un batec d'ales poc decidit. Però jo, he tancat el bec, poca cosa he pogut dir a part de parrupar de descontent.

Ja no sé ni les hores que porto volant.

Els esdeveniments que m'han portat aquí, va ser del tot inesperats. La veritat és que tot va canviar de forma sobtada fa quaranta dies i les seves nits. El dia es va fondre, i un temporal es va alçar, com un monstre de pell humida consagrat a desllorigar el cel i la terra amb una fúria incommensurable. Els seus brogits tronaven amb força i els seus esbufecs s'arremolinaven com fiblons esmolats que desfeien boscos i muntanyes, les seves urpes investien la roca profunda, aixecant una gentada d'enormes guspires que il·luminaven el firmament. Tot era ràbia i deliri. Una lluita cos a cos que feia tremolar els mateixos fonaments de la terra. Al final, no va quedar ni alçada on enfilem-se, ni forat a on amagar-se, ni manera d'escapar.

El que jo donaria per una branca a on poder sacsejar les plomes.

Quan ja tota la brega va ser passada i tan sols quedava el repicar de la pluja sobre la fusta, vaig reunir forces per treure el cap de sota l'ala i de mica en mica, tot allò que havia estat calma tensa, va començar a esdevenir un anar i venir de mugits, rugits, reniellats, trinats, xiscles i esbufecs.

Jo em vaig apropar a les aus, la ploma tira a la ploma, i allà el que més bagolava com sempre, era el corb. Aquella veu profunda i ressonant, s'aixecava per sobre la resta, mentre estarrufava les plomes nerviosament. Anava d'una punta a l'altra, saltant de cantó a cantó i grallant que el que havia passat era un càstig, una purga necessària per tal de drenar un món ple de brutícia. Una purga, un càstig a la foscor que emanava deis cors deis qui l'habitaven. Un aiguat per apagar els focs que cremaven a la superfície i així poder purificar-lo i encetar-lo de nou.

Càstig, purga, aquelles paraules, sovint retronaven dins meu.

De forma inconscient vaig començar a qüestionar-me si l'extermini al que havien estat sotmesos era la solució i si realment, aquells que repoblessin la terra, no acabarien cometent els mateixos errors. Tenia els meus dubtes sobre si la maldat no era quelcom intrínsec a la mateixa naturalesa humana, o simplement causat per un llegat biològic condicionat a la necessitat de qualsevol ésser de preservar la vida.

Unes setmanes després, em varen fer partir, i ara em dedico a divagar entre els núvols.

Si que és cert que la humanitat semblava perduda, sumida en una violència constant. Em costa entendre que una espècie amb unes habilitats tan especials, li costi tant trobar l'harmonia. Quant de potencial desaprofitat.

Els que són capaços de crear, transmetre, desenvolupar coneixements i tecnologies, ells que tenen l'habilitat de transformar el seu entorn i l'envejable perícia de comunicar-se amb un llenguatge complex, ells que són uns escollits, dotats d'instruments poderosos, que al servei d'un bé comú els hauria de portar a tites impossibles per a la resta deis éssers vius.

Quin és el seu problema?

El meu, a cada minut que passa, el tinc més que clar ... ja parlo sola.

La natura, dista molt de ser benèvola. Les lleis que la regeixen, premien al més apte, i en conseqüència, el més dèbil, no sobreviu. El peix gran es menja al petit.

Però ells, tot i no ser ni els més ràpids, ni els més àgils, ni els més grans, ni els més petits, amb el seu enginy, podrien desfer-se del jou d'aquestes crueltats. Han estat capaços de curar malalties, conrear, crear tècniques i processos pels quals resolen mancances que en altres circumstàncies haguessin esdevingut esculls insalvables. Construeixen, pedra sobre pedra, llars robustes a on protegir-se deis perills de l'exterior i dins, hi encenen focs per escalfar-s'hi quan fa fred.

La resta d'éssers de la creació, no tenim aquestes capacitats. Hem de competir entre nosaltres per obtenir l'aliment i lluitar pels millors territoris, hem de suportar les inclemències del temps únicament amb allò que se'ns ha donat, siguin plomes, pells o capes de greix.

En canvi, ells, tot i haver aconseguit satisfer amb èxit les necessitats bàsiques per la supervivència, continuen esporuguits d'allò que els envolta i els hi és desconegut. En el fons, resulta comprensible, es tracta d'un mecanisme de defensa ancestral, d'una resposta primitiva, que si bé, ha sigut crucial per la supervivència de la seva espècie, amb el seu intel·lecte superior, haurien pogut aprendre a gestionar.

Potser és que encara són com nadons, amb aires de grandesa i els queda camí per aprendre.

Per contra, els resulta habitual, fins i tot senzill, abraçar aquest temor fàcilment. Tal com si el necessitessin per viure. Poca cosa els hi cal per amanir-lo i emmetzinar-lo amb supèrbia, cobdícia, enveja i avarícia i són propensos a creure's, que tot allò aliè, els vol mal. A conseqüència de tot això, els neix aquest neguit, aquesta necessitat de protegir, que finalment desemboca en amenaces i finalment en atacs amb ira als seus propis congèneres per raons de raça, creença, per prendre els seus recursos o territoris.

No se si cal que giri cua, crec que seguiré una estona més.

Veient això, els auguro un camí difícil. Tenen aquesta por massa arrelada i els hi resulta fàcil adobar-la i fer-la créixer amb rapidesa. Les excuses per fer-ho són nombroses i els interessos creats per mantenir-ho encara més. Mentre estiguin sotmesos a aquest sentiment de manera tan descontrolada, la solució sembla complicada.

Tan sols els queda l'esperança, l'expectativa que allò que els fa tan especials, aquelles capacitats i habilitats úniques, els dugui a través del temps a evolucionar cap a una societat més unida.

Explotin la capacitat transmetre coneixement a la seva descendència, i siguin capaços d'encoratjar-los a mantenir la flama de la curiositat envers altres cultures. Fomentin el viatge com a una oportunitat per compartir, sentir, viure i veure realitats diferents. Vagin més enllà de les fronteres físiques i mentals, exposant-se a noves perspectives i interactuant amb individus de diferents orígens. Això els permetrà desafiar les seves percepcions i prejudicis i aprendre a valorar la diversitat. Entenguin que les diferències no són amenaces, sinó riqueses. Expandeixin l'horitzó, la ment i el cor, per adornar-se'n que el món és tots.

L'Esperança ha de ser la base per iniciar aquesta nova etapa, l'educació en seria els fonaments i a partir d'aquí créixer conjuntament amb solidaritat, voluntat i comprensió.

Tant de bo, fos jo capaç de transmetre'l un bri d'esperança...

Estic molt cansada, provaré de planejar encara que perdi alçada. Crec que el meu camí marca tornada. Cada batec d'ales em suposa un pas cap a l'extenuació. El món encara es llepa les ferides i sembla que trigarà una mica a sortir la crosta. Posaré rumb cap allà on he vingut amb el bec nu, camí de retorn a l'arca i un cop hagi reposat, tornaré a enlairar-me les vegades que faci falta.

Planejar, m'ajudarà a conservar forces pel viatge de tornada, oronejant a l'aire amb el cos pesat i la ment adormida. Les aigües interminables s'estenen fins on arriba la vista, una vastitud desoladora que sembla no tenir fi.

Tinc els ulls fixats a l'horitzó, he deixat d'explorar cada detall amb desesperació. La visió se'm torna borrosa per un moment.

Són llàgrimes això que tinc als ulls?

Cada parpelleig és un cop d'ala. És una olivera això que m'apareix?

XXI PREMI SOLIDARITAT XAVIER FÀBREGA

4 de juny de 2024